

am primit-o, care explică invitația lui Joshua și felul în care a urmărit progresul, cu credință:

„Din două în două minute, [Joshua] ieșea pe poartă să vadă dacă vin. A spus că știa că [aveau să vină].

Timpul trecea și prietenul lui Joshua încă nu venise, însă Joshua nu s-a dat bătut. El ieșea la poartă din două în două minute, având credință. Era timpul să adunăm lucrurile și să închidem când Joshua a început să sară în sus anunțând: «Au venit! Au venit!» M-am uitat și am văzut întreaga familie apropiindu-se de Biserică. Joshua a ieșit să-i întâmpine și și-a îmbrățișat prietenul. Ei au intrat și, din câte am văzut, le-a plăcut foarte mult ziua porților deschise. Au luat niște pliante și au petrecut mult timp făcând cunoștință cu prieteni noi. A fost minunat să vedem credința acestui băiețel și să știm că și copiii de la Societatea Primară pot fi misionari”¹¹.

Depun mărturia mea că, pe măsură lucrăm împreună, căutându-i pe cei pregătiți, lansând invitații și urmărind progresul cu încredere și credință, vom găsi sute de mii dintre copiii lui Dumnezeu care ni se vor alătura în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Domnul să ne binecuvânteze pe toți în eforturile noastre de a grăbi lucrarea de salvare, mă rog cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 115:4.
2. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 216.
3. *Predicați Evanghelia Mea*, p. 1.
4. Faptele Apostolilor 3:1–8; subliniere adăugată.
5. Thomas S. Monson, „Bine ați venit la conferință”, *Liahona*, nov. 2013, p. 4.
6. Matei 9:37–38.
7. Doctrină și legăminte 1:20.
8. Doctrină și legăminte 88:81.
9. Doctrină și legăminte 62:3.
10. Doctrină și legăminte 84:61.
11. Scrisoare personală, 10 martie 2014.

Jean A. Stevens

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

„Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine”

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Puține sentimente se pot compara cu sentimentele tandre pe care le ai când devii părinte. Nimic nu este mai plăcut decât primirea unui bebeluș drag, direct din cer. Unul dintre frații mei a trăit acest sentiment într-un mod foarte emoționant. Primul său fiu s-a născut prematur și cântărea doar 1,3 kg. Hunter și-a petrecut primele două luni de viață în unitatea de terapie intensivă neonatală a spitalului. Acele luni au reprezentat o perioadă foarte delicată pentru toți membrii familiei în timp ce speram și ceream ajutorul Domnului.

Micuțul Hunter era atât de neajutorat. Se străduia să dobândească tăria necesară pentru a trăi. Mâna puternică a tatălui său iubitor se întindea adesea spre mânuța micuțului său fiu pentru a-și încuraja copilașul vulnerabil.

Și așa este în cazul tuturor copiilor lui Dumnezeu. Tatăl nostru din Cer Își întinde mâna către fiecare dintre noi oferindu-ne dragostea Sa infinită. El are putere asupra tuturor lucrurilor și dorește să ne ajute să învățăm, să creștem și să ne întoarcem în prezența Lui. Aceasta definește scopul Tatălui

nostru, „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”¹.

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Cartea lui Mormon întretese în paginile ei acest subiect deosebit cu privire la puterea Domnului de a-i izbăvi pe copiii Săi. Nefi a abordat-o chiar în primul capitol al cărții. În versetul 20, citim: „Iată, eu, Nefi, vă voi arăta că îndurarea blândă a Domnului este asupra tuturor celor pe care El i-a ales, datorită credinței lor pentru a-i întări, astfel încât să aibă puterea izbăvirii”².

În urmă cu mulți ani, am ajuns să cunosc într-un mod foarte personal adevărurile exprimate în acest verset. Am ajuns să știu cât de aproape chiar este Tatăl nostru din Cer și cât de mult El dorește să ne ajute.

Într-o seară, în timp ce se întuneca, conduceam mașina în care se aflau și copiii mei, iar la un moment dat am văzut un băiat care mergea de-a lungul aceluia drum izolat. După ce l-am depășit, am simțit un îndemn clar că trebuia să mă întorc și să-l ajut. Însă, fiind îngrijorată de faptul că el

s-ar putea speria că un străin se oprea cu mașina lângă el în întuneric, am condus mai departe. Îndemnul puternic a revenit împreună cu următoarele cuvinte în mintea mea: „Du-te și ajută-l pe acel băiat!”.

Am întors mașina, m-am dus la el și l-am întrebat: „Ai nevoie de ajutor? Am simțit că trebuie să te ajut”.

El s-a îndreptat către noi și, cu lacrimi în ochi, a spus: „Puteți să mă ajutați? M-am rugat ca cineva să mă ajute”.

Rugăciunea lui pentru a primi ajutor și-a primit răspunsul prin inspirația pe care eu am primit-o. Această experiență prin care am primit o îndrumare atât de clară de la Spirit a lăsat o amprentă care nu poate fi ștearsă din inima mea.

Și, acum, după 25 de ani și printr-o mare îndurare a Domnului, am reluat, pentru prima dată, legătura cu acel băiat în urmă cu doar câteva luni. Am descoperit că acea experiență nu este doar povestea mea, ci și a lui. Deric Nance este, acum, tată și are propria-i familie. Nici el nu a uitat niciodată acea experiență. Ne-a ajutat să stabilim temelia credinței că Dumnezeu ne aude și ne răspunde la rugăciuni. Amândoi am folosit-o pentru a ne învăța copiii că Dumnezeu veghează asupra noastră. Nu suntem singuri.

În acea seară, Deric rămăsese, după orele de la școală, la o activitate și pierduse ultimul autobuz. Fiind adolescent, a crezut că putea să ajungă pe jos acasă și, astfel, a început să meargă.

Trecuse deja o oră și jumătate de când pornise pe jos pe acel drum izolat. Mai avea destui kilometri de mers până acasă și, pentru că încă nu zărea nicio casă, începuse să se teamă. Intrând în panică, s-a dus după o grămadă de pietriș, a îngenuncheat și a cerut ajutorul Tatălui Ceresc. La doar câteva minute după ce Deric a revenit

pe șosea, eu am oprit pentru a-i oferi ajutorul pentru care se rugase.

Și, acum, după toți acești ani, Deric cugetă: „Domnul știa de mine, un băiat slab și fără prea multă experiență. Și, în pofida tuturor celorlalte lucruri care se întâmplau în lume, El era conștient de situația mea și mă iubea atât de mult încât mi-a trimis ajutor. Domnul mi-a răspuns de multe ori la rugăciuni de la momentul în care mă aflam pe acel drum izolat. Răspunsurile Sale nu sunt întotdeauna atât de rapide și de clare, însă faptul că El știe de mine este, astăzi, tot atât de evident precum a fost în acea seară aparte. De fiecare dată când mă simt copleșit de griile lumii, știu că El are întotdeauna un plan prin care să mă aducă din nou în siguranță acasă”.

Așa cum a spus și Deric, nu toate rugăciunile își primesc atât de repede răspunsul. Însă, Tatăl nostru ne cunoaște cu adevărat și chiar ne aude implorările din inimă. El înfăptuiește miracolele Sale, pe rând, rugăciune după rugăciune, persoană după persoană.

Putem avea încredere că El ne va ajuta, nu neapărat așa cum ne dorim, ci

în modul care ne va ajuta cel mai mult să creștem. Acceptarea voii Sale poate fi ceva dificil, dar esențial în procesul nostru de a deveni ca El și de a avea parte de pacea pe care El ne-o oferă.

Putem ajunge să simțim ceea ce C. S. Lewis a descris: „Mă rog pentru că nu mă pot ajuta singur... Mă rog pentru că simt nevoia mereu, de când mă trezesc și până când adorm. Acest lucru nu-L schimbă pe Dumnezeu, ci pe mine”³.

În scripturi, sunt multe relatări despre cei care și-au pus încrederea în Domnul și care au fost ajutați și izbăviți de El. Gândiți-vă la tânărul David care a scăpat de moartea sigură pe care i-o pregătea Goliat, bizuindu-se pe Domnul. Gândiți-vă la Nefi, ale cărui rugăciuni pline de credință adresate lui Dumnezeu l-au scăpat de frații săi care căutau să-i ia viața. Amintiți-vă de Joseph Smith, care a căutat, prin intermediul rugăciunii, ajutorul Domnului. El a fost izbăvit de puterea întunericului și a primit un răspuns miraculos. Fiecare dintre cei menționați a avut de-a face cu încercări reale și dificile. Fiecare a acționat cu credință și și-a pus încrederea în Domnul. Fiecare a avut parte de ajutorul Său. Și, inclusiv în zilele noastre, puterea și dragostea lui Dumnezeu sunt prezente în viața copiilor Săi.

Am văzut acest lucru, recent, în viața plină de credință a sfinților din Zimbabwe și Botswana. În cadrul unei adunări de post și mărturii dintr-o mică ramură, m-am simțit umilă și inspirată de mărturiile împărtășite de numeroși membri – copii, tineri și adulți deopotrivă. Fiecare a exprimat o credință puternică în Domnul Isus Hristos. Având parte de provocări și trăind în împrejurări dificile, ei își pun, în fiecare zi, încrederea în Dumnezeu. Ei recunosc mâna Sa în viața lor și, adesea, fac cunoscut acest

lucru folosind expresia: „Îi sunt foarte recunoscător sau recunoscătoare lui Dumnezeu”.

În urmă cu mai mulți ani, o familie credincioasă le-a exemplificat membrilor episcopiei noastre aceeași încredere în Domnul. Arn și Venita Gatrell duceau o viață fericită când, pe neașteptate, Arn a fost diagnosticat cu cancer agresiv. Rezultatele analizelor erau devastatoare – mai avea doar câteva săptămâni de trăit. Membrii familiei doreau să se mai adune împreună pentru o ultimă dată. Așadar, toți copiii s-au adunat, unii dintre ei locuind foarte departe. Aveau doar 48 de ore prețioase pe care să le petreacă împreună. Membrii familiei Gatrell au ales cu grijă ceea ce conta cel mai mult pentru ei – o poză de familie, o cină în familie și o sesiune în Templul Salt Lake. Venita a spus: „Momentul ieșirii din templu avea să fie ultimul de acest gen pe care l-am avut împreună în această viață”.

Însă au plecat având asigurarea că vor avea mult mai mult timp împreună decât timpul acestei vieți. Datorită legămintelor sacre făcute în templu, ei cred în promisiunile lui Dumnezeu. Ei pot fi împreună pentru totdeauna.

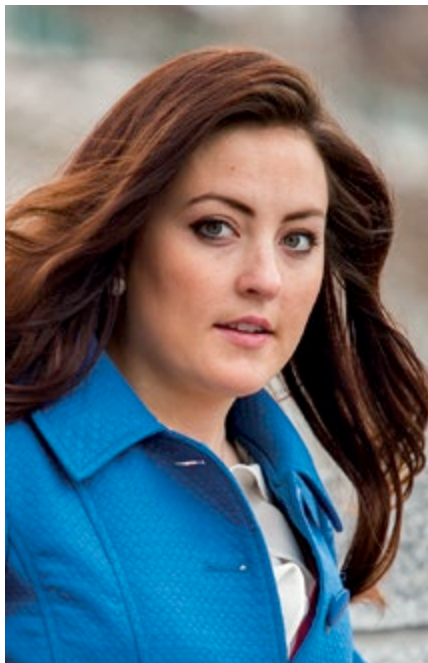
Următoarele două luni au fost pline de binecuvântări mult prea numeroase pentru a fi menționate. Credința și încrederea în Domnul demonstrate de Arn și Venita deveneau mai puternice, după cum reiese din cuvintele Venitei: „Am fost susținută. Am învățat că poți avea pace și în mijlocul zburciorului sufletesc. Știam că Domnul veghea asupra noastră. Dacă te încrezi în Domnul, poți cu adevărat să învingi toate provocările vieții”.

Una dintre fiicele lor a adăugat: „I-am urmărit pe părinții noștri și le-am văzut exemplul. Am văzut credința lor și cum au gestionat-o. Nu aș fi cerut niciodată să am parte

de această încercare, însă nu aș renunța niciodată la ea. Am simțit din plin dragostea lui Dumnezeu”.

Desigur, decesul lui Arn nu a fost rezultatul sperat de cei din familia Gatrell. Dar criza lor nu a fost una a credinței. Evanghelia lui Isus Hristos nu este o listă cu lucruri pe care trebuie să le facem; dimpotrivă, ea este vie în inima noastră. Evanghelia „nu este o povară; din contră, ne ușurează poverile”⁴. Ne ajută să ne biruim încercările. I-a ajutat pe membrii familiei Gatrell. Ei au avut parte de liniște în mijlocul furtunii. Ei au fost fideli unul față de celălalt și față de legămintele din templu pe care le-au făcut și le-au

ținut. Ei și-au sporit abilitatea de a se încrede în Domnul și au fost întăriți de credința lor în Isus Hristos și în puterea Lui ispășitoare.

Oriunde ne-am afla pe calea uceniciei, indiferent care ar fi grijile și încercările noastre, nu suntem singuri. Nu sunteți uitați. Asemenea lui Deric, sfinților din Africa și familiei Gatrell, putem alege să cerem ajutorul lui Dumnezeu atunci când avem nevoie. Ne putem înfrunta încercările rugându-ne și punându-ne încrederea în Domnul. Și, în timpul acestui proces, devenim mai asemănători Lui.

Vorbindu-ne fiecăruia în parte, Domnul spune: „Nu te teme... Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc; tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”⁵.

Vă împărtășesc mărturia mea umilă, dar sigură, că Dumnezeu, Tatăl nostru, ne cunoaște pe fiecare în parte și dorește să ne ajute. Prin intermediul Preaiubitului Său Fiu, Isus Hristos, noi putem birui provocările acestei lumi și putem ajunge, în siguranță, acasă. Mă rog ca noi să avem credința de a ne încrede în El, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. 1 Nefi 1:20.
3. Cuvinte ale personajului lui C. S. Lewis descris în William Nicholson, *Shadowlands* (1989), p. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), p. 88.
5. Isaia 41:10.